

CQP500 - en miniature ...

Jeg har lige kigget på den nye forside og billedet af reklameligherne med Storno-logo på. Og på den lille CQP 500-model... dø' og kritte! Det var mig, der lavede den (dem)!

Her er historien: Jeg var arbejdsdreng og i begyndelsen af 1-årsforløbet (på 2. måned, tror jeg), hvor man var i varemottagelsen for mekanik, råvarer osv. Et lille, skummelt kontor inde bag maskinværkstedet. Der arbejdede to personer der - en lille, skaldet og humoristisk mand (chefen for kontoret), der kørte Mercedes, samt en yngre, venlig mand, der brugte en stor del af dagen med skydelære eller mikrometerskrue, for at kontrollere diverse nyankomne mekanikdele. Eftersom jeg altid har haft småtterier og små modeller på hjernen, fik jeg den idé at lave en miniature CQP 500, som jeg som alle andre Storno-drenge var yderst forelsket i. Piger? Næhæ - CQP 500! Og metalråvarer var der jo overalt.

Jeg fik på en eller anden måde overtalt den yngre i kontrollen - ja! hed det ikke Kontrollen? - til at hjælpe til ved en drejebænk (for at lave kanalvælgerknappen) - alt andet var rent håndarbejde - fronten: 1 mm messingplade. Kroppen: filet ud af 6 mm massiv messingstang. Kontrollen havde naturligvis fin kontakt til forkromningsfirmaer, så jeg fik smuglet kanalvælgerknappen og den håndfilede, polerede højtalerramme (messing) med til forkromning. Det var fine ting, der kom tilbage!

Højtalgitteret var et kapitel for sig: jeg havde i et hjørne af råvarelagret fundet noget ekstremt fint metalnet (messing) som var som skabt til formålet. Så jeg tilfilede et lille, primitivt stempel/presseværktøj, der brugte den færdige højtalerramme som underdel. Et lille smæk! med en hammer og bingo - et færdigt højtalgitter! Det blev så malet matsort og limet ind i den forkromede ramme. Volumen og squelch var små stykker tyk aluminiumstråd, tilfilet så de blev lidt koniske. Sender og toneopkaldsknapperne var små, små bidder 0.5 mm aluminium, som blev lagt på en sletfil og fik et lille smæk med hammeren, for at simulere den lidt riflede overflade. Antennen var en stump pianotråd, der sad i en meget lille stump messingrør, også forkromet. Den kunne sikkert tages af.

Nu skete dette faktisk på det tidspunkt, hvor CQP 500 skiftede farver: da jeg startede på modellen, havde den mørkegrå krop (Storno-grå, Viking-grå) og flødefarvet (Storno-fløde, Viking-fløde) front. Det havde min model også, men nu så man pludselig de nye modeller (eller en ny brochure) og så måtte jeg jo igang med fortynderen, få den gamle farve af og forsøge at blande egne, nye farver (Humbrol hobby-farver, med eet stæk af sølv ordnede sagen). Og som man ser, blev det ikke helt ved siden af. Jeg forstod farveændringen - en flødefarvet front til et apparat, som man holder i en beskidt hånd var nok ikke så god en idé.

På en eller anden måde spredte rygten om min lille model sig til de højere luftlag og pludselig kom mine chefer i Kontrollen og sagde, at nu skulle jeg lave 5 eller 10 mere, til diverse direktører, markedschefer eller hvad ved jeg. Ikke dårligt! Nu gik man på arbejde for at lave det, der var rigtigt sjovt - på bestilling! Jeg voksede en del meter, der. Så jeg må sige, at jeg fik en ordentlig een på opleveren, da jeg så den stå der blandt lighterne!

Ovenstående erindringsbillede er modtaget fra Henrik Müller,
september 2011

/JG